

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **M. S.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 10. 2014, č. j. 17 A 25/2014 - 49,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 10. 2014, č. j. 17 A 25/2014 – 49, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh dosavadního řízení

Rozhodnutím Magistrátu města Plzně ze dne 30. 1. 2014, sp. zn. SZ MMP/143762/13, č. j. MMP/020814/14, byl žalobce (dále jen „stěžovatel“) uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f), bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že dne 12. 6. 2013 v době okolo 12:45 hodin v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Jízdecké ulice, za vjezdem do areálu „Pekla“, ve směru jízdy na Prahu, před mostem gen. Pattona, řídil motorové vozidlo tovární značky VW Passat, registrační značky X a v úseku, kde je zvláštním právním předpisem stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy na 50 km/h, překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou v obci o 20 km/h a více. Výše uvedená skutečnost byla zjištěna ze strany Policie ČR silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C, kdy byla motorovému vozidlu řízenému stěžovatelem naměřena rychlost jízdy 78 km/h. Po odečtení možné odchylky měřícího zařízení +/- 3 km/h byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy naměřena rychlost 75 km/h. Stěžovatel tak svým jednáním porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek byla stěžovateli uložena pokuta

ve výši 3500 Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 2 měsíců a náhrada nákladů přestupkového řízení ve výši 1000 Kč.

Krajský úřad Plzeňského kraje rozhodnutím ze dne 13. 3. 2014, č. j. DSH/3124/14, odvolání podané stěžovatelem proti výše uvedenému rozhodnutí zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Rozhodnutí žalovaného bylo následně napadeno žalobou, v níž stěžovatel především namítal, že v přestupkovém řízení byl jako privilegovaný důkaz použit záznam o přestupku, který byl pořízen v rozporu se zákonem. Měřicí zařízení zaznamenalo vyšší výstupní rychlost, než byla skutečná rychlost jeho vozidla. Nepřesnost měření byla způsobena postupem obsluhy v rozporu s návodem a měření prováděla osoba neoprávněná, neboť ze spisu nevyplývá opak. K žalobě připojil stěžovatel listinu označenou jako „Odborný posudek č. ODP-161/2014-PS-TR“ Mgr. P. Š., Dis. ze dne 31. 3. 2014, z něhož podle stěžovatele vyplývá, že úhel měření neodpovídal požadavku na úhel měření dle návodu k obsluze měřicího zařízení.

Krajský soud podanou žalobu neshledal důvodnou, proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl. Zamítnutí žaloby krajský soud opřel jednak o argumentaci založenou na zásadě *vigilantibus iura* (každý necht' si střeží svá práva) z důvodu, že stěžovatel v průběhu celého správního řízení žádné námitky proti nesprávnému úhlu měření nevznášel, dále na závěru, že tvrzení stěžovatele uplatněné poprvé až v žalobě se jeví naprosto nevěrohodným a účelovým, sledujícím uplynutí prekluzivní lhůty k projednání přestupku, a dále na závěru, že žalobní argumentace nepřekročila rovinu obecného tvrzení nepodloženého konkrétními skutečnostmi, když tvrzení, že úhel měření nebyl správný je i přes existenci přílohy žaloby (tzv. odborného posudku) vedeno pouze v obecné rovině, a v neposlední řadě také na závěru, že odborný posudek nedokázal, že návod k obsluze radaru nebyl dodržen. V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud také konstatoval, že důkaz odborným posudkem neprováděl, neboť je zřejmé, že po stránce obsahové nijak nepřesahuje rovinu vlastního tvrzení stěžovatele uvedeného v žalobě, když zde nejsou konkrétní skutečnosti, které by byl způsobilý prokázat, a jedná se pouze o ničím nepodložené tvrzení.

II. Obsah kasační stížnosti

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dále z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

V kasační stížnosti stěžovatel argumentuje, že v žalobě namítal nesprávně zjištěný skutkový stav, neboť záznam o změřené rychlosti nebyl pořízen v souladu s návodem k obsluze. Krajský soud dle stěžovatele nesprávně dovodil, že žalobní námitky jsou nekonkrétní a námitka spočívající v nesprávném úhlu měření je uvedena pouze v obecné rovině. Námitky směřující k nesprávně provedenému měření uvedené v žalobě, odborném posudku a v replice k vyjádření žalovaného, jsou dle stěžovatele zcela konkrétní. Stěžovatel v uvedené souvislosti konstatuje, že podle údajů dostupných ze spisu (GPS souřadnice měřicího zařízení) proběhlo měření v zatáčce a měření tak bylo provedeno pod nesprávným úhlem. Změřená rychlost proto neodpovídá skutečné rychlosti vozidla. Konkrétnější technické odůvodnění námitek bylo uvedeno v odborném posudku, který však krajský soud odmítl provést jako důkaz s tím, že nijak

pokračování

nepřesahuje rovinu vlastního tvrzení stěžovatele. Uvedený závěr považuje stěžovatel za nesprávný, neboť odborným posudkem byly argumenty tvrzené v žalobě konkretizovány a podpořeny výpočtem, ze kterého je zřejmé, že úhel odklonu osy radarové hlavy od osy měřeného vozidla nebyl dodržen.

Krajský soud podle stěžovatele také nesprávně interpretoval jeho souhlas s vyjádřením žalovaného, že údaj GPS uvedený v záznamu měření je nepřesný. Krajský soud z výše uvedeného dovozoval, že na podkladě předmětného údaje nelze zpětně určit polohu měřícího vozidla a tedy přezkoumat úhel měření. Dle stěžovatele je sice údaj GPS uvedený ve spise nepřesný, v žádném případě to však neznamená, že se měřící vozidlo nemohlo nacházet v poloze, jakou stěžovatel určil. Možnost, že měřící vozidlo bylo postaveno tak, jak je uvedeno ve spisu, je pravděpodobná, neboť ve spise nebyly žádné jiné údaje, ze kterých by stěžovatel mohl vycházet. Pokud uvedenou skutečnost krajský soud a žalovaný rozporuje, bylo v dispozici správních orgánů doplnit dokazování, případně v dispozici krajského soudu nařídit jednání a předvolat k němu zasahující policisty. Není podstatné, že policisté tvrdili, že měřili za zatáčkou, neboť dle návodu k obsluze je nutné přímot vozovky specificky ověřit, a to nikoli pouhým pohledem.

Stěžovatel ve své stížnosti dále namítá nesprávnost teze krajského soudu, že pokud je měření provedeno vadně, přístroj rychlost vůbec nezaznamená. Nesprávnost uvedeného východiska dle stěžovatele potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 10. 2014, č. j. 6 As 187/2014 – 60.

Další kasační námitka spočívá v tvrzeném zkrácení stěžovatele na jeho právu, aby správní orgány i bez návrhu zjistily veškeré rozhodné okolnosti věci. Krajský soud se měl předmětného pochybení dopustit tím, že zamítnutí žaloby opřel o argumentaci založenou na zásadě *vigilantibus iura* (každý necht' si střeží svá práva). Správní orgán měl dle stěžovatele povinnost i bez návrhu účastníka vyhodnotit zásadní a na první pohled viditelné okolnosti (zda bylo měřeno v přímém úseku vozovky, zda se změřené vozidlo nachází ve správné poloze na snímku a zda nejsou evidentní plochy, v důsledku kterých existuje vyšší pravděpodobnost, že mohlo dojít k reflexi), neboť v opačném případě by rezignoval na (obecnou) ochranu veřejného zájmu.

Krajský soud v uvedené souvislosti také nesprávně odkazuje na § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), který se dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, v řízení o přestupku neuplatní.

Stěžovatel také namítá, že mu nelze klást k tíži, že své argumenty uplatnil až v podané žalobě, neboť tak logicky učinil poté, kdy se seznámil s odborným posudkem. V uvedené souvislosti stěžovatel také vyjadřuje nesouhlas se závěrem krajského soudu, že jeho tvrzení uplatněné poprvé až v žalobě se jeví nevěrohodným a účelovým.

Jako nesprávný označil stěžovatel i závěr krajského soudu o tom, že odborný posudek nepřekročil rovinu obecného tvrzení, neboť v posudku bylo konkrétně vyznačeno místo měření dle GPS údajů ve spise, dále je v posudku konkrétní citace příslušné části návodu k obsluze a konkrétní výpočet. Stěžovatel připouští, že údaj GPS nemusí být zcela přesný a od skutečné polohy se může odchylovat v extrémních případech až o jednotky metrů. S ohledem na zásadu *in dubio pro reo* však stěžovatel nemusí prokázat, že bylo nade vší pochybnost měřeno v rozporu s návodem k obsluze, ale postačí prokázat, že v případě, který není nepravděpodobný, nelze postavit na jisto, že se přestupku dopustil. Stěžovatel k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 66.

Pro úspěch ve věci by mělo dle stěžovatele postačovat to, že správní orgán nehodnotil, zda byl výběr stanoviště správný, a dále skutečnost, že žádný ze svědků ve své výpovědi netvrdil,

že by úsek komunikace, ve kterém existuje vysoká pravděpodobnost chyby měření, přeměřil tak, aby zjistil, zda tento úsek podmínkám dle návodu k obsluze vyhovuje.

Konkrétními výpočty stěžovatel prokázal, že místo měření nevyhovovalo a nesprávná volba stanoviště měla vliv na odklon úhlu radarové hlavy, který musí být dle návodu k obsluze 22°. Stěžovatel nemohl vycházet z polohy jiné, než dle GPS souřadnic, které jsou součástí spisu; nadto tato poloha odpovídala i fotografii z měření.

Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že nesouhlasí s argumenty v ní uvedenými a odkazuje na své vyjádření k žalobě. Se závěry krajského soudu se žalovaný ztotožňuje a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro její nedůvodnost zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.) a zkoumal při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost soud shledal důvodnou.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že krajský soud odmítl jeho žalobní námítky a návrh na provedení důkazu odborným posudkem z důvodu jejich neuplatnění ve správním řízení. Tuto námítku zdejší soud důvodnou neshledal, krajský soud se, byť nesprávně, žalobními námítkami i návrhem na provedení důkazu odborným posudkem zabýval, přestože předmětnou námítku stěžovatel ve správním řízení nevznesl.

Nejvyšší správní soud však shledal důvodnou kasační námítku tvrzeného nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení. Spornou je zde otázka, zda se v řízení o přestupku uplatní § 52 správního řádu. Předmětnou otázkou se již zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), dle kterého se ustanovení § 52 věta první správního řádu o povinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení v řízení o přestupku neuplatní.

V citovaném usnesení ovšem rozšířený senát také konstatoval, že „*[v]yužije-li však obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného „domyslel“ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal.*“

pokračování

Nevypořádání se s dříve ve správním řízení neuvedenými tvrzeními a důkazy tedy nemůže způsobit nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu vedoucí k jeho zrušení, není-li jinak v rozporu s plněním povinností správního orgánu ke zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností v rozsahu potřebném pro rozhodnutí (obdobně viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68).

S ohledem na výše uvedené nelze přisvědčit názoru stěžovatele, že správní orgány pochybily, jestliže nepřezkoumaly, zda bylo při měření postupováno správně. Z obsahu správního spisu je zřejmé, jaké podklady pro vydání rozhodnutí byly opatřeny. Dle Nejvyššího správního soudu byly předestřeny důkazní prostředky v době rozhodování správních orgánů dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, zvláště pak za situace, kdy stěžovatel v průběhu celého řízení o přestupku námítkou, že při měření rychlosti bylo postupováno z určitých důvodů nesprávně, nevznsl. Krajský soud v této souvislosti správně vystihl, že „*takováto procesní strategie je nepochybně právem žalobce, je ovšem také spojena se zvýšeným rizikem vydání nepříznivého rozhodnutí...*“.

Pro úplnost je k výše uvedené otázce vhodné rovněž dodat, že omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu na řízení o přestupku nedopadá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115), a pokud jde o řízení před soudem, není smyslem § 75 odst. 1 s. ř. s. znemožnit provádění jiných důkazů než těch, které již byly provedeny před správním orgánem, nýbrž vyloučit provedení důkazů směřujících k prokázání skutečností, které nastaly až v době po vydání přezkoumávaného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, sp. zn. 7 Afs 100/2006). O tento případ se v nyní projednávané věci nejedná a je tedy možné provést důkaz, kterým může být prokázána nebo vyvrácena skutkově sporná skutečnost, z níž při svém rozhodování vycházel správní orgán. Opačný výklad by vedl k popření pravidla, podle kterého může soud v rámci dokazování ve smyslu § 77 odst. 2 s. ř. s. zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 2 As 42/2004 - 81).

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že byl zkrácen na svých právech neprovedením navrhovaného důkazního prostředku, a to odborného posudku č. ODP-161/2014/PŠ-TR ze dne 31. 3. 2014.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že soud není povinen provést všechny důkazy navrhované účastníkem řízení; je ovšem vždy povinen náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navrhovaný důkaz neprovedl. Splnění uvedených podmínek je zárukou práva na spravedlivý proces (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010 – 72).

Stěžovatel v žalobě namítal, že úhel měření neodpovídal požadavku na úhel měření dle návodu k obsluze, což mělo vliv na měření a jeho výsledek, takže naměřená rychlost vozidla stěžovatele neodpovídala jeho skutečné rychlosti. K prokázání těchto svých tvrzení stěžovatel předložil jako důkazní prostředek výše uvedený odborný posudek tzv. odborného posuzovatele P. Š., který měl zpracovat Bc. T. R.

Z napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud zamítnutí žaloby opřel jednak o argumentaci založenou na zásadě *vigilantibus iura*, když dovodil, že stěžovatel žádné námítky proti nesprávnému úhlu měření nevznsl v průběhu správního řízení, a dále o závěr, že skutečnosti tvrzené stěžovatelem není způsobit prokázat ani stěžovatelem předložený odborný posudek, který neprovedl k důkazu. Právě předmětný odborný posudek ovšem měl podle žaloby i kasační stížnosti prokazovat neregulérnost, nepřesnost, či zkreslení policejním orgánem provedeného radarového měření.

Ohledně nevyhovění důkaznímu návrhu již dříve Ústavní soud vyslovil, že neakceptování důkazního návrhu lze co do věcného obsahu založit v podstatě toliko třemi důvody: Prvním je argument, dle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz,

nená relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, dle kterého důkaz není s to ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, dle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno (usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05).

Krajský soud v daném případě v odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že důkaz odborným posudkem neprovedl, neboť po stránce obsahové nijak nepřesáhl rovinu vlastního tvrzení stěžovatele. V odborném posudku se hovoří o nedodržení návodu k obsluze, ale již z něho nevyplývá, jaké konkrétní ustanovení návodu mělo být porušeno, přičemž v části vyjmenovávající podklady posudku návod k měřicímu zařízení není vůbec zmíněn. Na základě uvedeného krajský soud důkaz tímto odborným posudkem neprováděl, protože podle názoru krajského soudu zde nejsou žádné skutečnosti, které by byl způsobilý prokázat, a jde jen „o ničím nepodložené tvrzení“. Dále pak krajský soud uvedl, že odborný posudek zcela pomíjí řešení otázek tzv. chyb měření a principu, že pokud dojde k chybnému měření, pak měřicí zařízení změření vůbec neprovede (k tomu odkázal krajský soud na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 82/2012 a sp. zn. 1 As 83/2013). Krajský soud rovněž uvedl, že je nesporné, že údaj GPS, na kterém je odborný posudek založen, je nepřesný a zatížený výraznou chybou. Proti tomu stojí výpovědi svědků – policistů, kteří shodně uvedli, že měření prováděli na přímém úseku Jízdecké ulice za zatáčkou a za vjezdem do areálu Pekla ve směru na Prahu, což také odpovídá pořízené fotografii. Postupem stěžovatele ve správním řízení nebyla věrohodnost těchto výpovědí zpochybněna.

Z výše uvedeného je zřejmé, že krajský soud návrh stěžovatele na provedení odborného posudku k důkazu neakceptoval, ovšem nikoli z některého ze tří důvodů uvedených ve výše citovaném usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ale na základě vyhodnocení tohoto posudku po obsahové stránce, když dospěl k závěru, že je neúplný a neprokazuje tvrzení stěžovatele. Závěr o tom, že stěžovatel neprokázal jím tvrzenou skutečnost (vadnost měření), by však bylo možné učinit jen tehdy, jestliže by byl předmětný odborný posudek k důkazu proveden. Krajský soud ovšem odborný posudek k důkazu neprováděl, ve věci rozhodoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání. V této souvislosti nelze ponechat stranou ani okolnost, zda odpovídá zákonu postup krajského soudu, který o stěžovatelem předložených důkazech rozhodne bez toho, aby nařídil jednání (viz řízení vedené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 As 93/2014).

Z výše uvedeného tedy plyne, že krajský soud pochybil, jestliže předmětný odborný posudek věcně hodnotil, aniž by jej provedl k důkazu. V této souvislosti je zapotřebí uvést, že důkazní řízení zahrnuje provedení důkazů a jejich hodnocení a ústí ve zjištění skutkového stavu. Hodnocení důkazů bez jejich provedení soudem zakládá porušení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v důsledku porušení zásady přímosti, dle níž dokazování provádí soud, který rozhoduje ve věci, a to při jednání, ke kterému předvolá účastníky řízení (viz přiměřeně nález Ústavního soudu ze dne 12. 10. 2004, sp. zn. IV. ÚS 57/04). V této souvislosti je také vhodné pro úplnost uvést, že důvodem k tomu, aby soud odmítl provést navržený důkaz, nemůže být jeho údajná nevěrohodnost, neboť závěr o věrohodnosti důkazu je již součástí jeho hodnocení, přičemž nelze hodnotit důkaz, který soud neprovedl.

K závěru krajského soudu, že pokud dojde k chybnému měření, pak měřicí zařízení změření vůbec neprovede, lze uvést, že v rozsudku ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014 – 60, Nejvyšší správní soud konstatoval: „S námitkami, které se týkaly nesprávného postupu a chyb při měření rychlosti stěžovatelova vozidla, se však krajský soud vyrovnal toliko prostřednictvím jediné věty: „Žalovaný správně poukázal na skutečnost, že radarové zařízení v případě chyb při měření (jako jsou žalobcem tvržené

pokračování

nesprávné úhly měření, vzdálenosti nebo existence překážek) snímek nezaznamená vůbec.“ Krajský soud bez jakékoliv další úvahy pouze přejal toto tvrzení žalovaného, obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí a opřené o „známost z úřední činnosti“, a označil je za „správné“, aniž by je dále odůvodnil či podložil důkazy, a to v situaci, kdy nelze jednoduše vyvrátit námitku stěžovatele, že snímek z měření je atypický, resp. nestandardní vzhledem k pouze částečnému zachycení měřeného vozidla a registrační značky v pravé části snímku. Takový postup považuje Nejvyšší správní soud v intencích výše citované judikatury týkající se požadavků na přezkoumatelnost a kvalitu odůvodnění soudních rozhodnutí za nedostatečný. Východisko, na němž je rozsudek krajského soudu v dané části založen, totiž že v případě nedodržení návodu k použití nebo jiné chyby v měření měřicí přístroj fotografií vůbec nevyhodnotí, není obecně známou skutečností, jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 22. srpna 2013 č. j. 1 As 45/2013 - 37, body 30 a 35. Nejvyšší správní soud nevylučuje možnost, že dané východisko je v tomto případě pravdivé, je však nutné je řádně zdůvodnit a prokázat, k čemuž procesní rády ostatně poskytují řadu instrumentů (pokud jde o řízení před soudem, např. § 127 občanského soudního řádu, ve spojení s § 52, 64 a 77 s. ř. s., týkající se odborného vyjádření, výslechu znalce či písemného znaleckého posudku). Právě absence řádného zdůvodnění odlišuje nyní projednávaný případ od skutkově podobných případů v minulosti Nejvyšším správním soudem řešených. Kupříkladu v rozsudku ze dne 16. ledna 2013 č. j. 3 As 82/2012 - 27, v němž se jednalo o jiný typ měřicího zařízení, bylo zmíněné východisko, že při nedodržení podmínek ke změření rychlosti vůbec nedojde, podloženo odborným vyjádřením společnosti ATS-TELCOM PRAHA a. s., a tudíž Nejvyšším správním soudem aprobováno. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že námitka týkající se nedodržení předepsaných postupů měření nebyla vypořádána řádně a přezkoumatelným způsobem, což je důvodem pro zrušení napadeného rozsudku.“ Tyto závěry lze vztáhnout také na nyní projednávanou věc.

V této souvislosti neobstojí ani odkaz krajského soudu na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 82/2012 a sp. zn. 1 As 83/2013. Krajský soud opomíjí, že ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 3 As 82/2012 bylo pro posouzení správnosti naměřené rychlosti zásadní vyjádření ATS-TELCOM PRAHA a.s. V nyní posuzované věci sice žalovaný předložil krajskému soudu stanovisko metrologa J. H. (č. l. 28c spisu krajského soudu), krajský soud je však neprovedl k důkazu a ani jinak se jím nezabýval. Ve věci sp. zn. 1 As 83/2013 pak řešil Nejvyšší správní soud po skutkové stránce odlišnou věc. V této věci stěžovatel žalobou ani kasační stížností nezpochybil podstatu odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, že „funkce přístroje je naprosto automatická, přičemž při jakémkoli chybném měření, nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje“. Žalovaný správní orgán v této věci vysvětlil, že v daném případě nemohlo k nesprávnému měření dojít, neboť výběr nesprávného měřicího stanoviště by měl za následek vypnutí rychloměru a tuto podstatu odůvodnění napadeného rozhodnutí stěžovatel nenapadl. Nejvyšší správní soud ke kasačním námitkám a důkazním prostředkům, jejichž provedení stěžovatel navrhoval (fotografický snímek místa měření a část návodu k obsluze měřicího zařízení), konstatoval, že na účinné zpochybnění výsledku měření by musely být zcela nepochybným způsobem identifikovány nosné údaje pro zmíněné měření, tj. vzájemné pozice rychloměru a měřeného vozidla v okamžiku měření rychlosti. V nyní projednávané věci ovšem stěžovatel výslovně namítá, že úhel měření neodpovídal požadavku na úhel měření dle návodu k obsluze, což mělo vliv na výsledek měření rychlosti vozidla stěžovatele. Tato námitka v sobě logicky zahrnuje argumentaci, že pro tento závěr musely být identifikovány nosné údaje, na základě kterých byl učiněn. K prokázání svého tvrzení stěžovatel navrhl, aby byl k důkazu proveden právě předmětný odborný posudek. Jde tedy o jiný případ než ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 1 As 83/2013.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že žalobní námitka týkající se nedodržení předepsaných postupů měření nebyla řádně a přezkoumatelným způsobem vypořádána a krajský soud také pochybil, jestliže odborný posudek věcně hodnotil, aniž by jej provedl k důkazu, což jsou důvody pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že tímto konstatováním nijak nepředjímá, zda předmětný odborný posudek je skutečně schopen potvrdit tvrzení stěžovatele a vyvrátit závěry žalovaného.

K posouzení této otázky bude především zapotřebí, aby v dalším řízení krajský soud posoudil, zda předmětný odborný posudek byl vůbec zpracován osobou k tomu odborně způsobilou, neboť, jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 2. 4. 2015, č. j. 7 As 59/2015 – 34: „...otázka odborné způsobilosti zpracovatele tohoto posudku je klíčová pro posouzení relevance navrženého důkazu a prokázání případné validity provedeného radarového měření rychlosti vozu stěžovatele dne 2. 8. 2013. Krajský soud měl tedy nejprve zkoumat „odbornou způsobilost“ zpracovatele tohoto „odborného posudku“, což ale neučinil, a teprve poté uvážil, zda jej provést a pokud ano, jakou lze výsledkům těchto zjištění přikládat důkazní sílu...Pokud tak neučinil, zatížil své řízení jinou vadou v řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je tomu tak proto, že pokud by byl uváděný zpracovatel oprávněn podávat jakékoliv „posudky“, nelze vyloučit, že by odmítnutí takového důkazu, mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.“ Není třeba dodávat, že k posouzení této otázky bude zřejmě zapotřebí v závislosti na dalším průběhu řízení provést při jednání dokazování, které odbornost zpracovatele předmětného odborného posudku prokáže nebo vyvrátí. Dospěje-li poté krajský soud k závěru, že posudek provede k důkazu, učiní tak při jednání a umožní účastníkům řízení se k němu vyjádřit. S ohledem na výsledky dokazování a průběh řízení (např. důkazní návrhy účastníků) krajský soud také uváží, zda neprovede důkazy další (např. již výše zmíněné stanovisko metrologa J. H.). Odborný posudek pak krajský soud posoudí jak samostatně, tak ve spojení s dalšími případně provedenými důkazy.

Ostatními kasačními námitkami stěžovatele, které směřují do oblasti skutkových otázek, jež se týkají problematiky dodržení stanovených postupů při měření radarem, se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť závěr o nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu jeho věcnému přezkumu ze strany kasačního soudu brání (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2008, č. j. 9 Azs 199/2007 – 38). Je to zejména krajský soud, který je povolán přezkoumat napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany kasačního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se na vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

V. Závěr

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 4 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu